

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2008. április 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2007. május 14. napján kihirdetett B.207/2006/37. számú ítéletét **megváltoztatja**, II.r. vádlott fegyházbüntetését 4 (négy) évre **felemeli**.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

II.r. vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárás során felmerült 6.000 (hatezer) Ft bűnügyi költséget.

I.r. és II.r. vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2007. május 14. napján kelt B.207/2006/37. szám alatti ítéletével I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntetében és súlyos testi sértés büntetékének kísérletében, mint társtettes. Ezért - halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt - 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. II.r. vádlott bűnösségét kifosztás büntetében, társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntetékének kísérletében és lopás büntetében állapította meg. Ezért - halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt - 3 év 6 hónapi fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A fegyházbüntetésbe mindkét vádlott vonatkozásában beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt. Elrendelte a vádlottak kényszergyógyítását. **tanú 9** magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat külön-külön, illetve egyetemlegesen a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére, hosszabb tartamú fő- és mellékbüntetés kiszabása, míg a vádlottak és védőik részben téves minősítés, illetve a büntetések enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az ügyész által bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta, emellett az első fokú ítéleti tényállás kisebb mérvű kiegészítését, I.r. vádlott vonatkozásában a szándékhoz fűzött jogi indoklás, valamint mindkét vádlott esetében a büntetés kiszabási körülmények korrekcióját indítványozta. Álláspontja szerint a megyei bíróság a vádlottakkal szemben eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki. Mindketten többször voltak már büntetve erőszakos, garázda jellegű cselekmények miatt. A velük szemben eddig kiszabott büntetéseknek visszatartó ereje nem volt, ezért mindkettőjük esetében lényegesen súlyosabb büntetés kiszabása indokolt.

A másodfokú nyilvános ülésen I.r. vádlott védője a fellebbezést fenntartotta. Elsősorban a megyei bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta. Álláspontja szerint ugyanis **tanú 9** sértett vallomása kétséges, vallomásai közt lényeges ellentmondások észlelhetők s azt az egyéb bizonyítékok, így az orvosszakértői vélemény, valamint a vádlottak szembesítés során tett vallomása sem támasztotta alá, sőt annak ellentmondott. A rendelkezésre álló bizonyítékok megfelelő mérlegelésével a vádlottak egybehangzó és életszerű vallomása fogadható el, melyből az következik, hogy I.r. vádlott nem vett részt **tanú 9** bántalmazásában semmilyen módon. Ez következik egyébként a helyszín adottságaiból is. Mindezek alapján a védő a súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól védence felmentését kérte. Az ügyészség álláspontjával szemben a védő kitartott azon álláspontja mellett, hogy vádlottat az életveszélyt okozó testi sértés büntettében csak tudatos gondatlanság terheli és nem értett egyet a bűnösségi körülmények korrekciójára tett indítvánnyal sem, utalva arra, hogy a személyiségzavar abban az esetben is enyhítő körülményként értékelendő, ha annak a terhelt beszámítási képességére kihatása nincs. Végül hivatkozott arra, hogy a védence terhére megállapítható cselekmény brutálisnak egyáltalán nem tekinthető, a bekövetkezett eredményhez képest a sértett bántalmazása az átlagos bántalmazás szintjét nem haladta meg. Mindezek alapján az 5 év tartamú büntetés súlyozott, semmi nem indokolja annak további súlyosítását, ugyanakkor mérséklése abban az esetben is szükséges, ha az ítéletábra a vádlottat nem menti fel a súlyos testi sértés büntettének kísérlete alól.

II.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést a kifosztás büntette alóli felmentés, egyebekben a büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn. Védőtársával azonosan maga is az első fokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét támadta. A felmentésre irányuló indítvánnyal kapcsolatosan előadta, hogy védence a láncot nem tépte ki a sértett nyakából, az a dulakodás közben esett le, melyet aztán II.r. vádlott a földről felvett és elrett. Ez esetben a kifosztás tényállási elemei hiányoznak. Hivatkozott emellett arra, hogy az adott minősítés mellett is igen szigorú büntetést szabott ki a II.r. vádlottal szemben a bíróság, annak enyhítése mindenképpen indokolt.

I.r. vádlott csatlakozott védőjéhez, az utolsó szó jogán is megismételte korábbi védekezését, miszerint **tanú 9** bántalmazásában nem vett részt. Hangsúlyozta, hogy változtatni kíván eddigi életvitelén, nevelőotthonban lévő gyermekét szeretné nevelni.

II.r. vádlott az utolsó szó jogán ugyancsak korábbi védekezését adta elő, mégpedig, hogy **tanú 9-et** egyedül ő bántalmazta, a nyakláncot pedig nem szakította ki a sértett nyakából, az magától esett le a dulakodás közben.

A fellebbezések közül az ítéletábra a védelmi fellebbezéseket nem, az ügyészi fellebbezést az alábbiak szerint találta alaposnak:

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta a Be. 348.§ (1) bekezdésének megfelelően mindkét vádlott vonatkozásában. Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság az eljárást az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le. Beszerezte és tárgyalás anyagává tette azokat a szükséges bizonyítékokat, melyekre a tényállását alapíthatta. Ezeket egyenként és összességében is megvizsgálta, összevetette. Az általa megállapított tényállás okszerű, logikus mérlegelés eredménye. E tevékenységét mindenre kiterjedő részletes indokolással is alátámasztotta, így az a másodfokú eljárásban alappal nem támadható. A megyei bíróság maga is észlelte, hogy **tanú 9** vallomásai részleteiben bizonyos eltéréseket mutatnak. Olyan mérvű és jellegű ellentmondásokat, bizonytalanságot azonban a sértett vallomásai nem tartalmaztak, amelyek szavahihetőségének megkérdőjelezésére alapot adhattak volna, annál is inkább, mert tekintetben a sértett mindvégig következetes volt, hogy bántalmazásában mindkét vádlott részt vett. Ekként I.r. vádlott felmentésére a súlyos testi sértés büntetvénye kísérlete alól nem kerülhetett sor. Ugyancsak a megyei bíróság által elfogadott **tanú 9** sértett vallomásán alapul a tényállás azon része is, mely szerint II.r. vádlott a dulakodás során kitépte az aranyláncot **tanú 9** sértett nyakából, így a tényállás e részében is megalapozott, annak megváltoztatására a védelmi indítványnak megfelelően nincs törvényes lehetőség. A megyei bíróság ítéletében hivatkozott arra, hogy a bizonyítékok **tanú 9** sértett sérüléseit illetően további tények megállapítására is alapot adtak volna, melynek akadályát a vádhoz kötöttség elvében látta. E tekintetben az ítéletábra nem osztotta a megyei bíróság okfejtését, egyetértett azonban a fellebbviteli főügyészség álláspontjával. A vádirati tényállás egy több mozzanatú bántalmazást rögzít, melynek során az orvosszakértői véleményből és egyéb orvosi dokumentumokból megállapíthatóan II.r. vádlott **tanú 9** sértett jobb keze hüvelykujján egy kettős kifutású metszett sérülést is okozott a késsel. Ennek megállapítása nem jelenti a vádon való túlterjeszkedést, szerves részét képezi a tényállásnak, így az ítéletábra a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján a fentiekkel az első fokú ítéletet kiegészítette, amely ezáltal teljes mértékig megalapozottá vált, így alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás alapján a megyei bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott bűnösségére s nem tévedett a bűncselekmények megnevezése, jogi minősítése során sem, azok teljes mértékig megfelelnek a büntető anyagi jogi jogszabályoknak. Itt kell rámutatni, hogy II.r. vádlottnak nemcsak a tényállásban írt magatartása, de a védekezésben előadott tevékenysége is kifosztás büntettként minősülne. A kifosztás megállapításához megkívánt elvétel az is, ha

az elkövető a sértettnek a más bűncselekmény során kifejtett erőszak következtében elejtett, elhagyott, hátrahagyott értékeit veszi magához.

I. r. vádlott vonatkozásában a minősítéshez fűzött jogi indokolás, mint ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is rámutatott kisebb korrekcióra szorul. Az irányadó tényállás szerint az erős testalkatú vádlott egy hidegburkolatú helyiségben több ízben arcán, fején és felsőtestén ütötte meg ököllel **tanú 14** sértettet. Ezt a szituációt a megyei bíróság kissé ellentmondásosan értelmezte. Az ítélet 21. oldalán elsőként arra a következtetésre jutott, hogy az I. r. vádlottat az életveszélyes sérülés bekövetkezésében gondatlanság terhelte, míg lejjebb azt állapította meg, hogy a vádlott az életveszélyes sérülés lehetőségébe belenyugodott, tehát lényegében eshetőlegesen szándékkal követte el a bántalmazást. Valamennyi körülményt vizsgálva az ítélőtábla úgy látta, hogy a szándék ez utóbbi formája állapítható meg I.r. vádlott vonatkozásában **tanú 14** bántalmazásával kapcsolatosan. A bántalmazás módja és az adott körülmények alapján ugyanis valóban előre kellett látnia, hogy a sértett a fejre mért öklölések hatására egyensúlyát veszítve eleshet és fejének a kövezethez való csapódása következtében akár életveszélyes sérülésüket is szenvedhet. Olyan körülményt, amelyre nézve alappal bízhatott volna az eredmény bekövetkezésének elmaradásában, feltárni nem lehetett, de ilyenre maga a vádlott sem hivatkozott.

A büntetés kiszabása során a megyei bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket lényegében mindkét vádlott vonatkozásában helyesen feltárta. E körben is osztotta azonban az ítélőtábla a fellebbviteli főügyészség álláspontját, mely szerint a vádlott személyiségzavarát enyhítő körülményként értékelni nem lehet, hisz ez az állapot ekként csak abban az esetben értékelendő a büntetés kiszabása során, ha az az elmebetegség szintjét eléri, ezért ennyiben korrigálta az ítélőtábla a bűnösségi kört mindkét vádlott vonatkozásában. Kétségtelen, hogy I.r. és II.r. vádlottak esetében lényegesen több és nagyobb súlyú súlyosító körülményt lehet megállapítani. Mindketten többszörösen büntetett előéletűek és a cselekményeket szabadulásukat követően nagyon rövid időn belül hajtották végre. A megyei bíróság által kiszabott büntetést azonban I.r. vádlott vonatkozásában az ítélőtábla arányosnak és megfelelően súlyozottnak találta, annak sem további súlyosítását, sem enyhítését nem látta indokoltnak. II. r. vádlott esetében a büntetést viszont az ügyészség álláspontjával egyezően súlytalannak találta, az 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő büntetési keret mellett kiszabott 3 év 6 hónapi fegyházbüntetés nem fejezi ki kellőképpen azt a súlyos gátlástalanságot, indítékának jellegét, amely a II.r. vádlott vonatkozásában megállapítható. A cselekmény motívumát tekintve esetében az agresszív, brutális fellépés lényegében semmivel sem magyarázható, ellentétben I.r. vádlottal, így a belső arányosság követelménye is azt diktálta, hogy az ítélőtábla a II.r. vádlott büntetését a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatva I.r. vádlottéhoz jobban közelítő tartamban állapítsa meg. Mindezek alapján a fegyházbüntetés tartamát 4 évre felemelte a közügyektől eltiltás mellékbüntetés érintetlenül hagyásával.

Tekintve, hogy a megyei bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, az első fokú ítéletet egyebekben az ítélőtábla I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottak által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§-án, míg II.r. vádlott esetében a másodfokú eljárásban felmerült bünyügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén alapszik.

G y ő r , 2008. április 24. napján

Dr. Nagy Zoltán sk. .	Takácsné dr. Helyes Klára sk.	Dr. Miklós Mária sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Záradék:

Ezzel az ítélettel a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2007. május 14. napján kihirdetett B.207/2006/37. szám alatti ítélete I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

G y ő r , 2008. április 24. napján

. Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül

kiadó: